

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év december hó 1. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben a II. rendű terhelt által védője útján benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Szegedi Városi Bíróság 10.B.1735/2007/22. számú ítéletét, illetőleg a Csongrád Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 3.Bf.175/2009/4. számú végzését - a II. rendű terhelt tekintetében - hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Szegedi Városi Bíróság - megismételt eljárásban - a 2008. november 25. napján kihirdetett 10.B.1735/2007/22. számú ítéletével a II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki

- 4 rb. felbujtóként, hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntettében (Btk. 275. § a) pont; tényállás I-IV. pontja),
- 4 rb. jogosulatlan gazdasági előny megszerzése büntettében, ebből 1 rb. kísérlet (Btk. 288. § (1) bek. a) pont I. ford.; tényállás II-III. pontja), és
- 4 rb. Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek megsértése büntettében, ebből 1 rb. kísérlet (Btk. 314. § (1) bek. a) pont; tényállás II-III. pontja).

Ezért öt halmazati büntetésül 8 hónapi - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte; s egyben előzetes mentesítésben részesítette.

Védelmi fellebbezés alapján eljárva a Csongrád Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2009. május 12. napján meghozott 3.Bf.175/2009/4. számú végzésével az elsőfokú ítéletet - a II. rendű terhelt tekintetében - helybenhagyta azzal, hogy a 4 rb. felbujtóként, hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntette esetében az alkalmazott törvényhely helyesen a Btk. 275. § b) pontja.

Az elsőfokú ítélettel megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás - a II. rendű terhelt magatartására vonatkozó és a felülvizsgálati indítvánnyal érintett részének - lényege a következő.

Tényállás bevezető része

A II. rendű terhelt a T.F. Szövetkezet főkönyvelője volt. A II. rendű terhelt a Szövetkezet elnöke által ráruházott teljes körű ügyintézési jogosultsága révén - a Szövetkezet elnöke formális jóváhagyásával - jogosult volt a Szövetkezet által benyújtandó pályázatok szükséges kellékei, így hatósági igazolások, valamint a Szövetkezet nevében benyújtandó hitelkérelmekhez csatolandó iratok, így az adóigazolás beszerzésére.

Tényállás I. pontja

A III. rendű terhelt a Községi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala adóügyi ügyintézője volt.

A II. rendű és a III. rendű terhelt tudta, hogy a Szövetkezetnek a Községi Önkormányzat felé - 1.020.200 Ft helyi iparűzési adó és 2.616.437 Ft, földbérbeadásból származó személyi jövedelemadó vonatkozásában - lejárt adótartozása állt fenn.

Ennek ellenére a II. rendű terhelt 2003. március 18. napján az Önkormányzat Polgármesteri Hivatalában arra vette rá a III. rendű terheltet, hogy számára - a Szövetkezet nevében benyújtandó hitelkérelem elbírálásához - adóigazolást állítson ki.

A II. rendű terhelt kezdeményezésére a III. rendű terhelt valótlan tartalmú adóigazolást állított és adott ki, mely szerint a Szövetkezetnek nincs adótartozása az Önkormányzat felé.

A II. rendű terhelt a valótlan tartalmú adóigazolást bankhitel igényléséhez, a Szövetkezet nevében felhasználta.

Tényállás II. pontja

2003. nyarán a Szövetkezet útépités tervezésének anyagi fedezeteként, pályázati úton igénybe kívánta venni a 72/2002. (VIII. 15.) FVM rendeletben szabályozott támogatást, melynek forrása 75 %-ban az Európai Unió 1268/1999. EKG rendelettel Magyarország számára megítélt SAPARD támogatás, 25 %-ban pedig a Magyar Köztársaság költségvetésében biztosított hozzájárulás volt.

A 72/2002. (VIII. 15.) FVM rendelet 3. § (1) bekezdés c) pontja alapján a SAPARD támogatás igénybevételére nem jogosult, akinek az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvény 97. § q) pontjában meghatározott, 60 napon túl meg nem fizetett, lejárt köztartozása van, kivéve, ha az adóhatóság számára fizetési haladékot, vagy részletfizetést engedélyezett. E feltételt a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal SAPARD pályázati felhívása is tartalmazta.

A II. rendű terhelt - a Szövetkezet pályázatai benyújtásához szükséges adóigazolás kiállítása érdekében - ismét felkereste a Polgármesteri Hivatalban a III. rendű terheltet és arra kérte, hogy a Szövetkezet számára adóigazolást állítson ki.

A II. rendű és a III. rendű terhelt tudta, hogy a Szövetkezetnek - földbérbeadásból származó és 2003. február 15. napján lejárt - személyi jövedelemadó tartozása van.

2003. június 19. napján a III. rendű terhelt kiállította a valótlan tartalmú adóigazolást, mely szerint a Szövetkezetnek nincs adótartozása az Önkormányzat felé.

2003. július 2. napján a II. rendű terhelt 2 pályázatot nyújtott be elbírálás végett a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Regionális Irodájához, s mindkét pályázathoz csatolta a valótlan tartalmú adóigazolást.

2003. augusztus 25. napján az Iroda tájékoztatta a Szövetkezetet, hogy az egyik - 27.697.528 Ft támogatást igénylő - pályázata nem támogatható. 2003. december 3. napján az Iroda tájékoztatta a Szövetkezetet, hogy a másik pályázat esetében 19.791.581 Ft támogatást biztosított; melyről szóló szerződést 2004. április 21. napján megkötötték.

Tényállás III. pontja

2003. őszén a Szövetkezet pályázati úton ismét igénybe kívánta venni a 72/2002. (VIII. 15.) FVM rendeletben szabályozott támogatást, egyrészt a korábbi sikertelen pályázat szerinti, másrészt egy újabb, másik tevékenység anyagi fedezeteként.

2003. szeptember 29. napján a II. rendű terhelt - a Szövetkezet pályázatai benyújtásához szükséges adóigazolás kiállítása érdekében

- bement a Polgármesteri Hivatalba, ahol a polgármester és az I. rendű terhelt (az önkormányzat jegyzője) jelenlétében kérte az adóigazolás kiadását.

Ekkor a II. rendű terhelt tudatában volt annak, hogy a Szövetkezet 2003. február 15. napján lejárt személyi jövedelemadó tartozása változatlanul fennáll. A polgármester tájékoztatta a II. rendű terhelte, hogy a fennálló, lejárt adótartozás miatt adóigazolás nem adható ki.

Ezt követően a II. rendű terhelt és az I. rendű terhelt bement a jegyzői irodába, ahol előzetes egyeztetés után és a II. rendű terhelt továbbra is fenntartott felhívására az I. rendű terhelt 3 példányban valótlán tartalmú adóigazolást állított ki, mely szerint a Szövetkezetnek 2003. szeptember 29. napján lejárt adótartozása nincs.

2003. október 2. napján a II. rendű terhelt 2 pályázatot nyújtott be elbírálás végett a Regionális Irodához, s mindkét pályázathoz csatolta a valótlán tartalmú adóigazolást.

2003. december 31. napján az Iroda tájékoztatta a Szövetkezetet, hogy az egyik pályázat esetében 27.697.528 Ft, a másik pályázat esetében pedig 33.154.166 Ft támogatás biztosított, melyről szóló szerződést 2004. április 21. napján megkötötték. A támogatásból finanszírozott munka elvégzése megtörtént.

Tényállás IV. pontja

2003. szeptember 29. napján a Szövetkezetnek

- 6 hónapon túli, lejárt, földbérbeadásból származó személyi jövedelemadó, valamint
- 2003. szeptember 15. napján lejárt 74.000 Ft kommunális adó és 1.358.467 Ft iparűzési adó tartozása állt fenn.

A II. rendű terhelt az I. rendű terheltnak átadott egy 2003. szeptember 10. napján kelt és a Szövetkezet elnöke által aláírt halasztás engedélyezési kérelmet; amely nem tartalmazta azt a tényt, hogy a Szövetkezetnek ezen 3 adónemben fennálló adótartozása lejárt.

2003. szeptember 29. napját követően az I. rendű terhelt (mint jegyző) valótlán tartalmú, hamis - 2003. szeptember 14-i - keltezésű, olyan határozatot hozott, amely a Szövetkezetnek 2003. október 31. napjáig késedelmi pótlékmentes fizetési halasztást engedélyezett.

A tényálláshoz tartozó, az indokolás más részében lévő ténymegállapítás;

elsőfokú ítélet 7. bekezdése:

A II. rendű terhelt munkaköri kötelezettségét képezte a Szövetkezet adózási tevékenységével kapcsolatos feladatok ellátása.

Az elsőfokú bíróság jogi értékelése szerint a II. rendű terheltnek, mint a Szövetkezet pénzügyi tevékenységéért felelős főkönyvelőnek mindenképpen tudnia kellett arról, hogy az általa képviselt Szövetkezetnek (mint adózónak) 2003. március 18. napján, június 19. napján és szeptember 29. napján lejárt adótartozása áll fenn.

Ehhez képest a II. rendű terhelt tisztában volt azzal is, hogy az általa a pályázatokhoz csatolt adóigazolások valótlan tartalmúak. Ennek ellenére azokat a pályázatok elbírálására jogosulthoz benyújtotta annak érdekében, hogy a Szövetkezet az igényelt támogatást elnyerje. A támogatás biztosítása esetében pedig a támogatási szerződések megkötésére is sor került.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a gazdasági előny megszerzése folyamatnak tekintendő, melybe beletartozik a pályázat érdemi elbírálása, a támogatás folyósítása, illetve a felhasználással kapcsolatos elszámolás is.

Ehhez képest a pályázat bármely szakaszában benyújtott valótlan tartalmú okirat felhasználásával a gazdasági előny odaítélésére jogosult szerv megtévesztése, s ezáltal a Btk. 288. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntette megvalósul.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával maradéktalanul egyetértett. Egyben a 4 rb. felbujtóként, hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntette esetében az elsőfokú ítélet rendelkező részében - nyilvánvaló elírás folytán az indokolástól eltérően - megjelölt törvényhelyet pontosította akként, hogy az nem a Btk. 275. § a), hanem helyesen a Btk. 275. § b) pontja.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a II. rendű terhelt védője útján terjesztett elő - a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontját megjelölve - felülvizsgálati indítványt a bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében.

Az indítvány szerint - hivatkozva a tanúk vallomására - kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy a II. rendű terhelt 2003. március 18., június 19. és szeptember 29. napján hivatalos személyt bírt rá hamis közokirat készítésére.

A II. rendű terhelt nem tudott a Szövetkezet adótartozása fennállásáról, s ezt cáfoló bizonyíték sincs. Az eljáró bíróság

pedig nem adta indokát annak, hogy miért állapította meg tényként, hogy a II. rendű terheltnek tudnia kellett volna az adótartozásról. Önmagában a II. rendű terhelt munkaköri feladatából erre nem lehet következtetni; a munkakörére vonatkozó belső előírások pedig kifejezetten nem határozták meg a Szövetkezet adókötelezettségei naprakész nyomon követését, illetve számontartását.

Ha pedig a II. rendű terhelt tudott volna a Szövetkezet adótartozásáról, önmagában az adóigazolás kérése akkor sem valósít meg bűncselekményt. Az adó nyilvántartása ugyanis az adóhatóság feladata, és ha az adóigazolások kérésekor az adóhatóság az adóigazolás kiadását megtagadta volna, akkor a Szövetkezet az adótartozását befizette volna, mivel rendelkezett az ehhez szükséges pénzzel.

Ennek alátámasztásaként az indítvány hivatkozott a Szövetkezet - 2002. február 5. napján kelt - 2002. évi adóbevallására, mely szerint a földbérletből származó 2.616.437 Ft személyi jövedelemadó befizetése megtörtént. Ezen bevallás esetében adóhatóság általi kijavítás nem történt.

Ehhez képest 2003. március 18. és június 19. napján a II. rendű terheltnek nem volt tudomása lejárt adótartozásról. 2003. szeptember 29. napján pedig bár tudott arról, hogy a Szövetkezetnek van adótartozása, azonban a személyi jövedelemadó tartozásról nem tudott. Az ugyanis a 2002. évi adóbevallásban befizetésként szerepelt, s miután a bevallást az adóhatóság nem javította ki, így a II. rendű terhelt nem gondolhatott arra, hogy a befizetés nem történt meg.

Mindez pedig egyben azt is jelenti, hogy a II. rendű terheltnek az esetleges rábírásokra motivációja sem volt.

Ekként pedig a felbujtás megállapításának együttes feltételét képező járulékosság, okozatosság és szándékosság egyike sem áll fenn.

A Legfőbb Ügyészség BF.1928/2009. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben kizártnak, részben alaptalannak tartotta és a megtámadott határozat hatályban tartását indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség szerint az eljáró bíróság - az irányadó tényállás alapján - törvényesen vont következtetést a II. rendű terhelt bűnösségére, és az indokolási kötelezettségét sem sértette meg.

A II. rendű terhelt védője - a Legfőbb Ügyészség átiratára tett - észrevételében a felülvizsgálati indítványban foglaltakkal egyezően kifejtette, hogy a Szövetkezet adózással kapcsolatos kérdései nem vitatottan a II. rendű terhelt hatáskörébe tartoztak. Nem bizonyított azonban, hogy a II. rendű terhelt szándéka arra irányult volna, hogy az I. rendű és a III. rendű terhelt bűncselekményt kövessen el, így a felbujtást sem lehet megállapítani. A II. rendű terhelt annak tudatában volt, hogy a Szövetkezet a földbérbeadásból származó személyi jövedelemadót - az adóbevallással is igazoltan - befizette. Ehhez képest pedig tévedésben volt, ami büntethetőségét kizárja.

A Legfelsőbb Bíróság az ügyben a Be. 420. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, melyen a terhelt és védője felszólalásában a felülvizsgálati indítványt fenntartotta és azzal, az ügyész pedig az átiratában foglaltakkal egyező tartalommal szólalt fel.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, kizárólag a Be. 416. §-ának (1) bekezdésében megjelölt anyagi és eljárásjogi okból vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

A Be. 423. §-a (1) bekezdése alapján felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, ami a felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható. Ez azt jelenti, hogy nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének, s ezen keresztül a bűnösség kérdésének vitatására sem.

Ehhez képest kizárt a felülvizsgálat a bizonyítottság hiányára, az irányadó tényállástól eltérő körülményekre hivatkozó, a bizonyítékok - vallomások - mikénti értékelésére vonatkozó, valamint az indokolási kötelezettség megsértése címén, valójában azonban a bíróság mérlegelő tevékenységét támadó kifogások esetében.

Az eljárt bíróság nem sértett törvényt, amikor a terhelt bűnösségét - cselekményei helyes minősítése mellett - megállapította.

Az irányadó tényállás alapján a II. rendű terhelt hatáskörébe tartozott a Szövetkezet adóügyeinek intézése. Ez következik az irányadó tényállásban rögzített főkönyvelői feladatköréből, munkaköréből, és a Szövetkezet elnöke által felruházott jogosítványaiából.

Tény az is, hogy a II. rendű terhelt a Szövetkezet nevében eljárva kifejezetten a SAPARD Tervben meghatározott agrár- és vidékfejlesztési célok támogatásáról szóló 72/2002. (VIII. 15.) FVM

rendelet szerint benyújtandó pályázatok érdekében igényelt adóigazolásokat.

Ehhez képest tisztában volt a támogatásra jogosultság jogszabályi feltételeivel; így azzal is, hogy a 72/2002. (VIII. 15.) FVM rendelet 3. § (1) bekezdés c) pontja alapján a támogatás igénybevételére nem jogosult az, akinek az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCL törvény 97. § q) pontjában meghatározott 60 napon túl meg nem fizetett, lejárt köztartozása van, kivéve, ha az adóhatóság számára fizetési haladékot vagy részletfizetést engedélyezett.

Az FVM rendelet

- 6. § (3) bekezdése meghatározta a pályázati felhívás tartalmi követelményeit, közte a pályázó támogatás igénybevételére vonatkozó jogosultságát;
- 6. § (2) bekezdése szerint a pályázatot a pályázati felhívás előírásainak tartalmi és formai követelményei szerint kellett összeállítani;
- 8. § (2) bekezdése szerint a SAPARD Hivatal csak a hiánytalan, a vonatkozó jogszabályoknak és a pályázati felhívásnak megfelelő pályázatot fogadhat be;
- 9. § (1) bekezdése szerint a befogadott pályázatok elbírálása során a SAPARD Hivatal vizsgálja a jogosultsági feltételek teljesítését; (2) bekezdése szerint pedig ha a pályázat ennek nem felel meg, akkor azt elutasítja.

Következésképpen a II. rendű terhelt az adóigazolások kérésekor tisztában volt azzal, hogy amennyiben azok tartalma nem nemleges, hanem meg nem fizetett lejárt adótartozásról fog számot adni, akkor ez akadály a pályázat benyújtásának, a benyújtott pályázat eredménytelen lesz, azt a SAPARD Hivatal eleve nem fogadja be, vagy elutasítja.

Az irányadó tényállás alapján kétségtelen az is, hogy a II. rendű terhelt a nemleges adóigazolásokat a Szövetkezet pályázataihoz csatolta, felhasználta.

Az irányadó tényállás egyértelműen rögzíti, hogy a II. rendű terhelt tudta, hogy a Szövetkezetnek

- 2003. március 18. napján helyi iparűzési adó és személyi jövedelemadó,
 - 2003. június 19. napján személyi jövedelemadó,
 - 2003. szeptember 29. napján pedig iparűzési adó, kommunális adó és személyi jövedelemadó
- tekintetében lejárt adótartozása áll fenn.

E körben megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a tényállás IV. pontja szerint, a II. rendű terhelt által átadott halasztás iránti

kérelem, valamint az azt elbíráló, 2003. szeptember 29. napját követően meghozott, viszont szeptember 14. napjára keltezett - ekként hamis tartalmú - és az adófizetésre halasztást engedélyező határozat tényéből is egyértelmű következtetés vonható arra, hogy a II. rendű terhelt tisztában volt a Szövetkezet fennálló és meg nem fizetett adótartozásáról. Adótartozás hiányában ugyanis - nyilvánvalóan - nem lett volna szükség sem a halasztás iránti kérelemre, sem pedig a halasztást engedélyező határozatra.

Mindezek alapján valójában nem arról van szó, hogy a II. rendű terhelt motiváció nélkül, közömbös módon igényelt volna adóigazolásokat, s csupán az azt kiállító magatartásának következménye a nemleges tartalom, hanem arról, hogy a II. rendű terhelt és társai egyaránt tisztában voltak azzal, hogy magatartásuk - a Szövetkezet által benyújtandó pályázat mikénti elbírálása szempontjából - lényeges tény hamisan való közokiratba foglalására irányul. Ennélfogva pedig tévedésről sem lehet szó.

Jelen ügy tárgya nem a Szövetkezet, mint adóalany adófizetési magatartása, adóhátraléka, hanem a Szövetkezet általi támogatásra pályázás, illetve annak jogszerűsége volt. Ennélfogva közömbösek az indítványnak a Szövetkezet és az adóhatóság közötti viszonyra, korábbi bevallásra, elszámolásra, illetve az adótartozás fedezetére vonatkozó, s egyébként az irányadó tényállástól eltérő körülményekre hivatkozó érvei.

A Btk. 275. § (1) bekezdés b) pontja szerinti büntettet követi el az a hivatalos személy, aki hivatali hatáskörével visszaélve lényeges tényt hamisan foglal közokiratba.

A Btk. 21. § (1) bekezdése szerint felbujtó az, aki más bűncselekmény elkövetésére szándékosan rábír.

A felbujtói magatartás ismérve, hogy a tettes szándéka kialakulásának a döntő oka, motívuma legyen és okozatként pedig a tettes az alapcselekmény végrehajtását legalább megkísérelje. Ehhez képest a felbujtó tudattartalma szándékos (akár eshetőleges, akár egyenes), a felbujtói és a tettesi magatartás okozati összefüggésben áll, a felbujtó cselekménye a tettesi alapcselekmény minősítését osztja.

A felbujtó vonatkozásában a szándékosság azt jelenti, hogy tisztában van magatartása rábíró hatásával, tudatában van annak, hogy a tettellessel milyen jellegű bűncselekményt fog végrehajtatni, és tudatában van annak, hogy rábírása hatására a tettes a cselekményt el fogja követni.

A rábíró magatartás, tevékenység külvilágban megjelenő alakiséga - természetéből adódóan - közömbös; lehet kérelem, óhaj, kívánság,

helybenhagyás, rábeszélés, unszolás, csábítás, tanácsadás, meghagyás, jutalomígérés, ajándékozás, felbérlet, kérelem, (a közvetett tettesség megállapításához nem vezető) fenyegetés, erőszak stb.

Nem a tevékenység mibenléte, hanem hatásossága a lényeg, melynek folytán a tettesben nem csupán felébred, hanem elhatározottá is válik a bűncselekmény (alapcselekmény) elkövetésének szándéka.

A II. rendű terhelt irányadó tényállás szerinti magatartásaiból pedig kétség kívül az következik, hogy az általa - a Szövetkezet lejárt adótartozása tudatában - megkeresett hivatalos személyek, a megkeresés hatására, annak közvetlen következményeként (s nem más okból) állították ki a nemleges adóigazolásokat, hamis tartalmú közokiratokat.

E körben megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy miután az I. rendű és a III. rendű terhelt tekintetében az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett, így nyilvánvalóan a másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége arra, hogy esetükben is a Btk. 275. § b) pontjára pontosítsa a hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetnének - rendelkező rész szerinti - jogszabályi megjelölését. Ez azonban - figyelemmel az elsőfokú ítélet 11. oldala 7. és 8. bekezdésére is - értelemszerűen nem jelenti, hogy a II. rendű terhelt cselekménye nem járuléka az I. rendű, illetve a III. rendű terhelt tettesi alapcselekményének.

Következésképpen az eljáró bíróság a II. rendű terhelt felbujtói cselekménye kapcsán helyesen vont következtetést a bűnösségre és a cselekmény minősítése is törvényes.

E bűnösség megállapításának helyessége - jelen ügyben és az irányadó tényállásban foglaltak alapján - egyben azt is jelenti, hogy a II. rendű terhelt azzal anyagi halmazatban álló további, egymással pedig valóságos alaki halmazatot képező (egyazon magatartással a honi és az Európai Községek költségvetését is károsító) bűncselekményei miatt megállapított, s indítvánnyal egyébként önmagában nem támadott bűnösség megállapítása sem törvénytörő. Utóbbi bűncselekmények megvalósítása - az irányadó tényállás alapján - tényállásszerű.

Ekként a Legfelsőbb Bíróság - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján - a II. rendű terhelt tekintetében - hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2009. december 1.

Dr. Demeter Ferencné s.k. a tanács elnöke, Dr. Márki Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Akác József s.k. bíró.

A kiadmány hiteléül:

írnok
MM